RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 128.987 van 9 maart 2004
in de zaak A.124.652/XIV-11.050.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 14 februari 1964 en van Iraanse nationaliteit, op 29 juli 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de toelichtende memorie van verzoeker;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 16 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 15 oktober 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 1 augustus 2000 en verklaart zich vluchteling op 2 augustus 2000.

1.2. Op 22 november 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 juli 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.
> Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.
> Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.
> (...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U, een Iraans staatsburger en afkomstig uit Shiraz, verklaarde Iran te zijn ontvlucht omwille van onderstaande problemen.
> Op 18/04/1378 (volgens Perzische kalender, stemt overeen met 09/07/1999 in Westerse kalender) nam u samen met uw vriend D. A. deel aan de studentenbetogingen in Teheran. De volgende dag keerden jullie terug en geraakten slaags met de Ansar-e Hezbollah (niet-officïele militie-eenheid). U en uw vriend wisten te ontkomen. Vier maanden later werd u bij u thuis in Shiraz gearresteerd door vier agenten van de Ettelaat (geheime dienst) en meegenomen voor ondervraging. U werd gedurende acht maanden vastgehouden en geconfronteerd met een filmopname van de studentenbetoging waarop u stenen gooit en zich naast een brandende moto van de Hezbollah bevindt. Na vijf maanden gevangenschap, kon uw vrouw u even bezoeken en zij vertelde u, dat uw vriend D., één week voor uw arrestatie was opgepakt, dat zijn doodstraf was meegedeeld aan zijn familie en dat hij u waarschijnlijk verraden had. Tijdens uw detentie bent u ook twee keer voor een mollah verschenen voor ondervraging. Toen u op 20/04/1379 (11/07/2000) opnieuw werd overgebracht naar de rechtbank, bent u kunnen ontsnappen. U kreeg hierbij de hulp van één van de vier agenten die u begeleidde. U verschool zich in een onbekend huis en vroeg aan de eigenaar om uw vrouw te zoeken. 's Avonds kwam de eigenaar terug met

uw vrouw en zij gaf u kleren en geld. U vroeg of uw broer uw vlucht kon voorbereiden en uiteindelijk heeft u Iran verlaten op 31/04/1379 (22/07/2000). Sinds u in België bent, heeft u van uw vrouw vernomen dat zij verscheidene keren (twee keer op ogenblik (van het) interview (op de) Dienst Vreemdelingenzaken en nadien nog drie keer) is meegenomen voor ondervraging.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in de loop van de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd waardoor de oprechtheid van uw asielaanvraag ernstig in twijfel kan worden getrokken.

U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw deelname aan de betoging.

In dringend beroep zegt (u) gedurende twee dagen te hebben deelgenomen aan de studentenbetogingen namelijk op 18 & 19/04/1378 (09 & 10/07/1999) (gehoorverslag DB p. 5 & 6), terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat u slechts één dag deelnam aan de betogingen (gehoorverslag DVZ vraag 42).

Uw verklaringen zijn eveneens tegenstrijdig omtrent de uitvoering van de doodstraf van uw vriend. Zo zegt u (in) dringend beroep (DB) dat uw vriend D. de doodstraf kreeg, maar dat u niet weet of deze ook effectief werd uitgevoerd (gehoorverslag DB p. 9).

Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u echter dat D. de doodstraf kreeg en dat die straf in april 2000 werd uitgevoerd (gehoorverslag DVZ vraag 42).

Ook omtrent uw ontsnapping bent u tegenstrijdig.

Zo zegt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat in de auto, waaruit u ontsnapte, enkel een chauffeur en een agent zaten (gehoorverslag DVZ vraag 42). In dringend beroep beweert u evenwel dat er vier agenten in de auto zaten (gehoorverslag DB p. 10).

Daarnaast stelt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vrouw na uw vertrek drie maal is opgepakt voor verhoor (gehoorverslag DVZ vraag 42).

In dringend beroep daarentegen zegt u dat uw vrouw na uw vlucht verscheidene keren is meegenomen voor ondervraging. Gevraagd naar het aantal keren, antwoordt u dat ze op het ogenblik van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken twee keer was meegenomen voor ondervraging (gehoorverslag DB p. 11).

Verder is het merkwaardig dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat u bij uw vlucht enkel vroeg om uw vrouw te verwittigen (gehoorverslag DVZ vraag 42), terwijl u in dringend beroep vertelt dat u vroeg om uw vrouw tot bij u te brengen. Bovendien verklaart u dat u haar 's avonds nog hebt ontmoet en van haar kleren en geld hebt gekregen (gehoorverslag DB p. 11).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw vrees om te worden veroordeeld tot de doodstraf omwille van uw deelname aan de studentenbetogingen niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Zo blijkt dat onder de studenten die gearresteerd werden naar aanleiding van de betogingen in juli 1999, slechts enkelen veroordeeld werden tot gevangenisstraffen, dat anderen een geldboete kregen en dat sommigen werden vrijgelaten op borg. De meesten werden echter gewoon in vrijheid gesteld na enkele uren of dagen. Diegenen die ervan verdacht werden actief te hebben deelgenomen aan de rellen moesten wel een verklaring ondertekenen dat ze dit in de toekomst niet meer zouden doen (zie antwoord CEDOCA IR2002-176w).

Tenslotte legt u twee kopies voor van convocaties van de Revolutionaire rechtbank zesde kamer (Shiraz), daterend van respectievelijk 05/05/1379 (27/07/2000) en 30/05/1379 (21/08/2000), waarbij u werd opgeroepen om te verschijnen op 10/05/1379 (01/08/2000) en 05/06/1379 (27/08/2000).

Gezien het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van uw asielrelaas, kan echter geen bewijswaarde worden toegekend aan deze convocaties. Bovendien betreft het slechts kopies waarvan er één van een zeer slechte kwaliteit zijn (is), omdat ze niet helemaal leesbaar is.

De overige door u voorgelegde documenten, namelijk kopies van uw identiteitsboekje en dat van uw vrouw en uw dochter, uw rijbewijs en vertaling, diploma secundaire school en attesten lessen Nederlands, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen.

Deze documenten betreffen enkel uw persoonsgegevens, waar niet wordt aan getwijfeld.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

(...).".

2. <u>Over enkele voorafgaandelijke verzoeken</u>.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij "opteert voor een kamer met drie Raadsleden";

Overwegende dat vooreerst de rechters bij de Raad van State staatsraden worden genoemd en dat vervolgens het verzoek om een kamer anders samen te stellen in limine litis voor alle excepties en middelen dient te worden ingeroepen, wat in casu niet is gebeurd; dat bovendien de verzoekende partij haar verzoek niet motiveert; dat het verzoek bijgevolg wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar toelichtende memorie om de toepassing verzoekt van artikel 21 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij in verband met dit artikel wenst dat de Raad van State een prejudiciële vraag zou stellen aan het Arbitragehof;

Overwegende dat het Auditoraat terecht artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen toepast, zodat voornoemd artikel 21 niet toepasselijk is en er geen aanleiding is om een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof; dat de verzoekende partij, die dit gegeven niet betwist, de kans kreeg om in het kader van voornoemd artikel 23 haar middelen te laten gelden;

3. <u>Over de gegrondheid van de zaak</u>.

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel afleidt uit de schending van “art. 51/4 van de Vreemdelingenwet”;

Overwegende dat de verzoekende partij in essentie aanvoert dat “een tolk Perzisch-Frans aangewend werd bij het verhoor voor het Commissariaat-Generaal der Vluchtelingen, daar waar het behoorde een tolk Perzisch-Nederlands aan te wenden, nu het een Nederlandstalige procedure betreft, waarin luidens de wettekst zelve het onderzoek in dezelfde taal als de procedure n.l. de Nederlandse taal dient te gebeuren. Dat het verhoor uiteraard tot het onderzoek van de zaak behoort, zodat het behoorde een bijkomende tolk Frans-Nederlands aan te wenden of een tolk Perzisch-Nederlands aan te wenden.”;

Overwegende dat dit middel feitelijke grondslag mist en indruist tegen de stukken van het administratief dossier omdat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2002 blijkt dat de “rol van de tolk, advocaat en u zelf (de asielzoeker) en het verder verloop van het gehoor werd uitgelegd”; dat bovendien aan de verzoekende partij werd gevraagd of zij de tolk heeft begrepen; dat zij hierop heeft geantwoord dat zij de vragen begrepen heeft (verhoorverslag CGVS, p.12); dat haar werd gezegd dat eventuele problemen in verband met de tolk moeten worden gemeld; dat de verzoekende partij heeft verklaard dat zij alle problemen heeft verteld, dat zij de vragen heeft begrepen (cfr. supra) en dat zij haar verhaal heeft kunnen

doen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoorverslag CGVS, p. 12); dat de verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken een gesprek voerde “in het Perzisch-Nederlands” en dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken haar werd voorgelezen in haar moedertaal het Perzisch; dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken ruim één uur heeft geduurd, met name van 11.40 uur tot 12.45 uur op 22 november 2000 (verhoorverslag DVZ, p. 14); dat de verzoekende partij, na herlezing volhard(t) en tekent; dat ze daaraan toevoegt dat het verslag overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft gegeven (verhoorverslag DVZ, p. 14);

Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij belang heeft bij het middel dat zij ontwikkelt; dat uit het verzoekschrift niet blijkt dat dit middel de openbare orde zou raken vermits de verzoekende partij geen van de drie landstalen kent en door dat feit geen van de drie landstalen kan kiezen; dat dit precies de zin en de draagwijdte is van het voorschrift vervat in artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat wanneer de verzoekende partij om de bijstand van een tolk verzoekt, zoals in casu, het bestuur de taal van de procedure bepaalt in functie van de noodwendigheden van de dienst;

Overwegende dat het niet opgaat om in een verzoekschrift voor de Raad van State een middel te ontwikkelen dat indruist tegen de stukken van het administratief dossier; dat bijgevolg het eerste middel niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing; dat er geen aanleiding is om een prejudiciële vraag te stellen; dat de verzoekende partij tenslotte nalaat de prejudiciële vraag te formuleren;

Overwegende dat het eerste middel wordt verworpen;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel afleidt uit de schending van “art. 39 § 1, 17 § 1, 57 en 58 van de Taalwet”;

Overwegende dat de verzoekende partij met de Taalwet de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken bedoelt;

Overwegende dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet in een bijzondere regeling voorziet op het taalgebruik inzake de erkenningsprocedure als vluchteling; dat bijgevolg de artikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert niet toepasselijk zijn;

Overwegende dat het tweede middel faalt naar recht;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel afleidt uit de schending van “het motiveringsvereiste”;

Overwegende dat de verzoekende partij dit middel niet uitwerkt en niet betrekt op de bestreden beslissing;

Overwegende dat het derde middel niet ontvankelijk is;

3.4. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel afleidt uit de schending van “artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet door de artikelen 39 § 1, 17 § 1, 57 en 58 van de Taalwet”;

Overwegende dat vermits de Vreemdelingenwet een eigen taalregeling inhoudt die wettig werd bevonden, voornoemde artikelen van de Grondwet niet kunnen worden geschonden door een niet toepasselijke wetgeving;

Overwegende dat het vierde middel faalt naar recht;

3.5. Overwegende dat de verzoekende partij een vijfde middel afleidt uit de schending van het “motiveringsvereiste”;

Overwegende dat in een eerste onderdeel de verzoekende partij een algemene uiteenzetting geeft over het begrip motivering, die thuishoort in een cursus administratief recht, maar niet in een annulatieverzoek;

Overwegende dat het eerste onderdeel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

Overwegende dat in een tweede onderdeel de verzoekende partij ingaat op de verschillende tegenstrijdigheden in haar asielrelaas;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij op grond van de volgende motieven: “Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in de loop van de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd waardoor de oprechtheid van uw asielaanvraag ernstig in twijfel kan worden getrokken. U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw deelname aan de betoging. (1) (...). Uw verklaringen zijn eveneens tegenstrijdig omtrent de uitvoering van de doodstraf van uw vriend. (2) (...). Ook omtrent uw ontsnapping bent u tegenstrijdig. (3) (...). Daarnaast stelt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vrouw na uw vertrek driemaal is opgepakt voor verhoor

(verhoorverslag DVZ, vraag 42). In dringend beroep zegt U dat uw vrouw na uw vlucht (uit uw land van herkomst) verscheidene keren is meegenomen voor ondervraging. Gevraagd naar het aantal keren antwoordt u dat ze op het ogenblik van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken twee keer was meegenomen voor ondervraging (verhoorverslag CGVS, p. 11). (4) Verder is het merkwaardig dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat u bij uw vlucht enkel vroeg om uw vrouw te verwittigen (verhoorverslag DVZ, vraag 42), terwijl u in dringend beroep vertelt dat u vroeg om uw vrouw tot bij u te brengen. Bovendien verklaart u dat u haar 's avonds nog hebt ontmoet en van haar kleren en geld hebt gekregen (verhoorverslag CGVS, p. 11). (5)
Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw vrees om te worden veroordeeld tot de doodstraf omwille van uw deelname aan de studentenbetogingen niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo blijkt dat onder de studenten die gearresteerd werden naar aanleiding van de betogingen in juli 1999, slechts enkelen veroordeeld werden tot gevangenisstraffen, dat anderen een geldboete opliepen en dat sommigen werden vrijgelaten op borg. De meesten werden echter gewoon in vrijheid gesteld na enkele uren of dagen. Diegenen die ervan verdacht werden actief te hebben deelgenomen aan de rellen moesten wel een verklaring ondertekenen dat ze dit in de toekomst niet meer zouden doen (zie antwoord CEDOCA IR 2002-176w). (6)";

Overwegende dat in de bestreden beslissing niet minder dan zes belangrijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld in het asielrelaas van de verzoekende partij; dat deze tegenstrijdigheden (de eerste en de tweede) betrekking hebben op de rechtstreekse aanleiding voor de vlucht van de verzoekende partij uit haar land van herkomst; dat de derde en de vierde tegenstrijdigheid betrekking hebben op de ontsnapping van de verzoekende partij en op het aantal keren dat haar echtgenote werd verhoord, na het vertrek van de verzoekende partij; dat tenslotte de vijfde en de zesde tegenstrijdigheid betrekking hebben op de manier waarop de verzoekende partij haar echtgenote achterliet in het land van herkomst en op de strafmaat op studentenbetogingen in Iran;

Overwegende dat deze tegenstrijdigheden zo belangrijk en substantieel zijn dat zij de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij volledig ondermijnen zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen; dat deze tegenstrijdigheden niet te wijten zijn aan vertaalproblemen, zoals wordt voorgehouden door de verzoekende partij, aangezien zij noch in eerste aanleg, noch in dringend beroep gewag heeft gemaakt van dergelijke problemen;

Overwegende dat de niet bewezen vertaalproblemen waarvan de verzoekende partij gewag maakt betrekking hebben op het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal dat niet het voorwerp uitmaakt van het annulatieberoep en enkel een voorbereidende handeling is die op zichzelf, los van de bestreden beslissing, niet vatbaar is voor annulatie;

Overwegende dat de Commissaris-generaal het asielrelaas van de verzoekende partij zorgvuldig, nauwgezet en objectief heeft onderzocht en rekening heeft gehouden met alle terzake dienende individuele en objectieve gegevens die hij heeft geput uit het administratief dossier; dat hij terecht heeft geconcludeerd tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij;

Overwegende dat de consideransen in de bestreden beslissing betreffende de convocaties van de revolutionaire rechtbank van Shiraz overtollige motieven uitmaken die de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten;

Overwegende dat het vijfde middel ongegrond is;

3.6. Overwegende dat de verzoekende partij een zesde middel afleidt uit de schending van “art. 63/3 van de Vreemdelingenwet”;

Overwegende dat de termijn van dertig dagen opgenomen in artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet om uitspraak te doen in dringend beroep een termijn van orde is en geen vervaltermijn; dat de verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang om de overschrijding van die termijn in te roepen aangezien zij op het Belgisch grondgebied mag verblijven zolang haar asielaanvraag wordt onderzocht door het Commissariaat-generaal; dat zij intussen immers bijkomende stukken kan verzamelen, supplementaire informatie kan inwinnen, bewijsstukken kan voegen bij het administratief dossier om haar asielrelaas te staven, zodat zij niet getuigt van het rechtens vereiste belang om in dit verband een niet gepreciseerde vraag aan het Arbitragehof te stellen;

Overwegende dat de termijn om dringend beroep in te stellen bij de Commissaris-generaal zoals bepaald door artikel 63/2, 2/, van de Vreemdelingenwet niets te maken heeft met de termijn van orde, voorzien voor de uitspraak van de Commissaris-generaal;

Overwegende dat het zesde middel ongegrond is;

3.7. Overwegende dat de verzoekende partij een zevende middel afleidt uit de “schending van artikel 52 juncto 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet”;

Overwegende dat de verzoekende partij dit middel niet uitwerkt en niet concreet betrekt op de bestreden beslissing;

Overwegende dat het zevende middel onontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	R. VAN DEN EECKHOUT,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

R. VAN DEN EECKHOUT. **D. MOONS.**